

*ve kterém se dozvíte, jak to bylo s prvním koncertem Fidlikytek...*

Fidlikytky se pomalu probouzely k životu stejně tak jako teta Zima, která zase letos přišla o něco dřív. Kluci už měli za sebou pár zkoušek a na domnělém plejlistu se jim začaly hromadit hotový songy. „Bombá, už jich máme deset,“ hlásil na poslední zkoušce s nadšením Luďa. Počítal mezi ně sice i Danův song „Kamila má vláásýy kaštanovýý“, ale v tuhle chvíli to nikomu obzvlášť nevadilo. Důležitý bylo, že Fidlikytky už byly schopný hrát v kuse přes půl hodiny.

Když se tuto důležitou informaci dozvěděl Čárův strýc Antonín Pumpera, okamžitě se objednal na příští zkoušku a klukům až do úterý vrtalo hlavou, co má vlastně za lubem. Strejda sokolník se ale v den zkoušky jen pohodlně uvelebil na kapelní lenošce, zapálil si fajfku a jemným pokynem levé ruky vyzval kluky k dílu. Potom celou dobu recitálku jen tak pobáfal a něco si spokojeně brumlal pod fousy. Zvlášť výrazně pokyvoval hlavou vždycky, když měl Mirda sólo na banjo, a Mirdovi se zdálo, jakoby svou hrou pomáhal vytlačovat dým ze sokolníkovy dýmky. Dal si proto zvlášť záležet na všech vyhrávkách a při vokálech otvíral hodně pusy. O sólový zpěv se zatím podělili Luďa s Danem. Jednak proto, že měli asi nejmíň práce se svými nástroji, ale mimo jiné také proto, že zpívali nejlíp z celé kapely. Čára naproti tomu překonal svůj odpor k bicím nástrojům a ve foukačkových pauzách se chopil tamburíny. Celkově se to dalo poslouchat. Takovej folk s prvka bluegrassu a trampský písň.

Muzika se líbila i strýci Antonínovi. Ačkoliv z celé folkové scény znal pouze bratry Nedvědy, tušil, že směr, kterým se vydaly Fidlikytky, je ten správný. Když kluci dohráli, ještě jednou bafnul z fajfky a pak povídá: „Krucí, dyť vy už jste zralý na turné!“ Kluci ztuhli. První se zasmál Čára: „No, vono to asi nepůjde tak rychle, strejdo. Ledaže bys nám dělal manažera,“ dodal z legrace. Doufal, že strejda zanechá agitace, ale ten se naopak rozzářil, jak vánoční stromeček. „Tak abyste kluci věděli,“ začal pomalu a tajemně, „tak já jsem vám to turné už zařídil!“ „No těbůch,“ posadil se Mirda. „A pane Pumpera, co je to za šňůru,“ zajímal se naopak živě Dan. Strýc Antonín důležitě vytáh z kapsy u montérek funglnový zápisník a obřadně ho otevřel. Potom si odkašlal a pomalu přečetl všechno, co si do něj během uplynulého týdne napsal. Stálo tam:

čtvrtek 3. prosince - Slavnostní veřejné zasedání Městské rady Čmárova, sokolovna Čmárov 19 hodin  
sobota 5. prosince - Valná hromada Hasičského sboru Kromunín, hostinec Kromunín 10 hodin  
středa 9. prosince - Oblastní konference Českého svazu žen, kino Řeřichov 17 hodin  
pondělí 14. prosince - Domov důchodců Sladěnice, samostatný koncert, 16 hodin  
čtvrtek 17. prosince - Vánoční besídka Mateřské školy Kuklův Újezd, 16 hodin  
sobota 19. prosince - Taneční estráda s orchestrem Jiřího Borůvky, sokolovna Čmárov, hostování od 21,30 hodin

Lud'a odložil basu a dlouhým pohledem si zkoumavě prohlíd' strýce Pumperu. Pak se pousmál: "Hm, to беру." Mirda seděl dál jak opařenej. "No počkej, strejdo, my nejsme dechovka," kontroval laskavým tónem Čára. "Taky kdybyste byli, tak jsem vás eště šoup na svatbu mladýmu Macháčkovi," ohradil se strýc Antonín. "Takhle to bude žánrově vytríbený a hlavně si uděláte aspoň ňákou reklamu. Na každý tý slávě budete mít vymezenej svůj speciální blok a uslyší vás mraky lidí! Navíc, pokud to nevíte, tak ředitel Domova důchodců bejvá v porotách oblastních těch, ehm... Port a dokonce se prej zná osobně s tím, no, Tony Pihartem." "Myslíte Linhartem?" "Jo, tedy s Linhartem z toho, no, z toho... Parníku." "Strejdo, myslíš z Pacifiku?" "Jo, vlastně, z Pacifiku, tak s tím se zná, prej dřív jezdili spolu na čundry." "Nó, tak když je to tak, tak to bysme se do toho měli pustit," protáhl na oko nerozhodně Lud'a. Mirda pomalu rezignoval. Koneckonců, vyhrát se někde potřebujou. "A jak to bude s holkama, pane Pumpera," zajímal se zcela od tématu Dan. "Neboj se, budou, na internátě visí plakát už vod včerejška," uklidnil ho s úsměvem sokolník. Čára sevřel hlavu v dlaních: "To snad nejní možný." "Skvělý, jedem na turnééé," vyřvával zatím z vikýře sokolovny vesele Dan. Lud'a sroloval texty a troubil mu k tomu na trumpetu. Mirda už zcela zbaven chmur vstal a zahrál strýci Antonínovi fanfáru na banjo. Strýc Antonín si fanfáru vyposlech', pak se vrhnul k vývodu větrací šachty, nasál vzduch a zavelel: "Konec diskuzí, cejtím buchy!" Zkušebna Fidlikytek do minuty osiřela a o pár chvil později už praskala ve švech Pumperovic kuchyně. Tetě Emílii pak oznámili svoji účast na turné už jako hotovou věc.

Ve čtvrtek se sešli o hodinu dřív. Koneckonců, jejich koncertní debut se měl odehrát na domácí půdě, dvě patra pod jejich zkušebnou, a tak toho chtěli využít a pořádně se rozehrát. Cestou kolem bytu sokolníka potkali starostu Čmárova, Františka Kořínka. "Tak, kluci, počítám dneska s váma," usmál se na ně povzbudivě. Kluky to kupodivu doopravdy povzbudilo. Chvíli si ve zkušebně jen tak brnkali a pak začali z dlouhý chvíle zkoušet Mirdůvovej song. Zabrali se do toho tak, že si málem ani nevšimli miniaturního majáčku, kterej se náhle červeně rozblíkal u dveří zkušebny. První si ho všimnul Mirda: "Co to je?," nechápal. První to pochopil Čára. "Aha, to bude asiovej strejdův vynález. Zřejmě se máme odebrat na scénu." Mirda se kouknul na hodinky. Devatenáct třicet. Končila první část zasedání. Kluci seběhli rychle dolů a za oponou se srazili se strýcem Pumperou. "Starosta se nestačí divit, kde se vzaly na zasedání takový davy mladejch holek," hlásil jim hned šepem novinky strejda, "vypadá to, že chytnul druhou mízu." "A kdy tam máme vlítnout," zeptal se rozechvělým hlasem Čára. "Prej hned, jakmile dočtou výroční

zprávu, tak na mě tajemnice mávne a já trhnu oponou. Takže si stoupněte támhle zezadu na pódium, nakreslil jsem vám tam spartakiádní značky. Jo, a nezapomeňte správně artikulovat."

V sále byl celkem klid. Kluci tam přes oponu neviděli, a tak usoudili, že strýc Antonín přehání jako obvykle a že davy mladejch holek naposled viděl v Sokole někdy před válkou. Stáli tedy na pódiu a zcela nerušeně probírali zážitky z posledního vandru, když tu náhle strejda čas trhnul oponou. Dan zůstal udiveně stát s pusou dokořán. "Ty vole," pronesl tiše Čára. Ze sálu zaburácel dav sto dvaceti holek a starosta se i s minerálkou zřítíl z řečnického pultíku. "Ahóój, sme Fidlikytky," chopil se příležitosti Luďa. Mirda na nic nečekal a zahájil mohutným virblem na banjo. "Ván tú frí fór," kluci se přidali jako jeden muž. Možná kdyby věděli, že celej koncert dneska budou muset ještě jednou zahrát jako předavek, tak by se trochu šetřili. Nikdo z nich však ale ještě netušil, jakej vobrovskej úspěch bude mít jejich první koncertní šňůra. Zatím si vychutnávali úplně první aplaus a sotva dozněl, nasadil Čára foukačkou hned na druhéj song. Kluci ho rozjeli se stejnou vervou a ve druhým refrénu už s Fidlikytkama zpíval celej sál. A vůbec nikdo nepoznal, že ho Mirda mezi Fidlikytky přines teprve před hodinou...

*Rád bych chytil vlak  
směrem jihozápadním  
ty píšeš, že se můžu vrátit k vám  
tak jestli je to tak  
rád svojí hučku sním  
a kamarádům z vlaku zamávám*

*Tak já se vracím  
a kapsy prázdný mám  
cestou koukám kolem, jak roztává sníh  
tak já se vracím  
Aljašky po krk mám  
já odcházím, mě přemluvil tvůj smích...*